Духовна Криниця 125 (2023)

Написав admin
Понеділок, 18 грудня 2023, 18:29 -

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА УКРАЇНИ
ДРОГОБИЦЬКО-САМБІРСЬКА ЄПАРХІЯ

№10 (125) Жовтень 2023 р.Б.

ДУХОВНА КРИНИЦЯ

ВСІ, ХТО У ЦЕЙ ЧАС БОРЯТЬСЯ ЗІ ЗЛОМ, ЧИНЯТЬ СПРАВИ МИЛОСЕРДЯ Й УПОВАЮТЬ НА БОГА – НЕ БУДУТЬ НИМ ЗАЛИШЕНІ, – МИТРОПОЛІТ ЕПІФАНІЙ

Проповідь Блаженнішого

Митрополита Київського і всієї України Епіфанія

Дорогі брати і сестри!
Слава Ісусу Христу!

Цього недільного дня євангельське читання нагадує нам про чудо воскресення Спасителем померлого сина вдівиної удови. Ця подія відбулася на початку відкритого служіння Христа і стала ще єдиним явним свідченням Його божественного достойства та надзвичайної влади. «Великий пророк постав між нами, – визнають свідки чуда – і Бог відвідав народ Свій» (Лк 7:16).

Безперечно, що саме собою воскресіння померлої людини вже має чудесний характер. Бо ані у давні часи, ані тепер ніхто з людей не здатен на подібне. Лише Бог, Який є джерелом життя, може звершувати таке чудо, діючи безпосередньо, як у випадку, про який ми чуємо нині з Євангелія, або діючи через Своїх угодників, як діяв через апостола Петра, коли він воскресив присадку Тавіфу.

Одним воскресення синаївський удови нас, як і всяке правдиве чудо Боже, також морально-повчальне значення. Воно є, разом і багатьма іншими присладами, доказом того, що Бог ніколи не покинає людину в безнадійному стані.

Безперечно, що всяка смерть – це привід до скорботи для рідних і близьких. Але у цьому випадку не випадково підреслюється, що померлий був єдиним сином і що мати його була удовою.

Навіть за умов нашого часу, коли існує система державної допомоги, існують різні благодійні інституції, для самотньої удови життя є матеріально складним. А у ті давні часи жінка, яка залишилася без родини, без чоловіка, без дітей, майже напевно була приречена на крайню бідність.

Найбільша удова не лише втратила сина і ловає його – вона втратила єдину надію у своїй старості, свого піклувальника і годувальника. Всяка мати, яка втрачає свою дитину, переживає незмовне горе, їй ніби мов пройшає душу. Але окрім цього горя - найбільша удова усвідомлює, що і подальше її життя буде наповненим бідою та скорботою убогості.

Звершуючи чудо, Христос повертає їй не лише померлого сина живим – Він повертає їй надію. Він покидує і удові, і свідкам чуда, і всім нам, що навіть смерть не може стати на заваді піклуванню Божому про людину.

Знаючи це, дорогі брати і сестри, ми ніколи не повинні піддаватися спокусі відчаю та зневіри. Якими б важкими не були наші горе та втрати, ми завжди повинні пам'ятати, що в Богові – наша надія і допомога. Що всяка біда і біль, хоча і важкі, але тимчасові, а Господь дає нам дар вічного блаженного буття. Він не просто дає Його нам – Він обіцяє прийняти у Своє Царство кожну людину, яка, взявши хрест свій, піде за Ним, виконуючи Його заповіді. Зокрема цього піклування про людину Син Божий сходить з небес, звершує Своє служіння, прийняє хресні страждання і навіть смерть. Тобто Бог не лише спонукає нас бути терпеливими у страждання та випробуваннях – Він Своєю любов'ю до нас засвідчує, віддаючи на хресті життя і через цю жертву звершуючи спасіння.

В цей час великих страждань і горя, які зазнає наш народ через війну, принесену ворогом на українську землю, для багатьох безнадія і невіра стають особливою спокусою. Але ви і всяку спокусу, і цю ми маємо духовно перемагати, якщо вона приходить до нас. Адже безнадія та відчай для своєю природою є протилежними вірі. Вони так чи інакше спонукають людину відкинути довіру до Бога, відкинути впевненість у Його всемогутності та силі, у Його провидсі, тобто в - любдлчому батьківському піклуванні про світ та про кожного з нас. Через таку спокусу диявол прагне відірвати людину від Бога

для того, щоби у зневірі та безнадії легше ошукувати її та погубити – як вовк, який намагається відбити вівцю від стада, бо коли вона сама, то звідуще стане його здобиччю.

Безперечно, коли ми є свідками незмовних горя та страждань через втрату рідних і близьких, через смерть невинних, через руйнування, яких завдає російська імперія зла – зростає і спокуса відчаю та зневіри. Але чудо, про яке нагадує нам сьогоднішнє читання, як і безліч інших прикладів Божого піклування про людину – мають допомагати нам долати подібні єдокуси. Бог не полишає нас. Його милосердя не обмежується лише цим світом. І ті, хто зазнав невинних страждань, уподібнюються до Самого Спасителя, Який невинно постраждав. – Атому, за свідченням Писання, будуть і прославлені з Христом.

Одним не лише у майбутньому віці Бог явить всю велич Своєї любові – Він і у світі цьому являє її, зупиняючи дію зла, вихрнвлаючи і караючи його носіїв. І як над злочинцями та тиранами минулого Бог звершив суд, так суд і немилосердне осудження чекає і на нинішніх злочинців, катів та вбивць, а особливо – на їхнього вождя, кремлівського тирана.

А всі, хто у нинішні темні часи не втрачає надії, бореться й хаєм, чинить справи милосердя для бідних, уповає на Бога дяжне Його – не будуть залишені чи осоромлені.

Тож нехай Господь кожного з нас оберігає від спокуси відчаю, безнадії та зневіри. І силою Свого нехай наблизить перемогу правди та явить всім могутність Свою. Щоби і нинішнє покоління, бачачи великі діла Божі, укріпилося у вірі. Амінь.

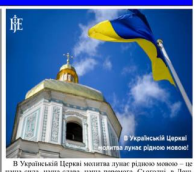

В Українській Церкві молитва лунає рідною мовою – це наша сила, наша слава, наша перемога. Сьогодні, в День української писемності та мови, дякуймо Господу за те, що Він сподобив нас цього великого дару - попри вікові намагання ворогів її знищити, викорінити, заборонити, висміяти, підлаштовувати під чужу з метою присвоєння їх злиття в їм'я «єдиного майбутнього»… Але, слава Богу, наша рідна мова живе, нашу народну українську «душу» не знищили.

Коли розбурхують «мовне питання», накидаючи нам чужу мову, як нібито «рідну», це – змагання за людську душу, за владу, за контроль над людським мисленням і світоглядом. Насаджувати чужу мову – це обмежувати свободу. Бо рідна мова – це свобода духу. Тільки рідною мовою можна правдиво передати найпотаємніші душевні переживання і прагнення. Тільки вона по-особливому відгукує у нашому серці, тільки нею можна повсякчас не на світі. Тільки нею можна правдиво, щиросердно молитися Богові.

Рідна мова має жити у рідній Церкві, Бог і Його слово має бути близьким і зрозумілим. «Бо коли я молюся незнайомою мовою, то хоч і дух мій молиться, але розум мій лишається безплідним. Що ж робити? Буду молитися духом, буду молитися і розумом; буду співати духом, буду співати і розумом» (1 Кор. 14 – 15).

Молімося і духом, і розумом, і усім серцем – рідною українською мовою у нашій рідній Українській Православній Церкві!

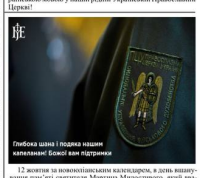

12 жовтня за новоюліанським календарем, в день вшанування пам'яті святителя Мартина Милостивого, який вважається прикладом капелланського служіння, ми підносимо особливі молитви за наших капелланів. За тих, хто нині є надійним духовним щитом українського війська, хто завжди поруч і готовий підтримати у найважчі моменти. За тих, хто несе особливе служіння, хто може духовною зброєю – непохитною вірою в Господа, добротою, любов&Бо, емпатією і жертовністю. Вдячний кожному, хто достойно звершує це високе служіння та підтримує дух наших славетних і жертовних воїнів. Іні сім&Ї. Глибока шана і подяка вам за те, що гідно тримаєте нашу духовну оборону, адже в будь-якій війні перемагає, найперше, дух.